

April 1907 afgivne Beretning som af den af det samme Udvalg i den følgende Samling (1907—08) under 22. Februar 1908 afgivne Betænkning, at det i særlig Grad har været de i Lovforslagets Afsnit C. indeholdte Bestemmelser, der have været Genstand for Udvalgets Forhandlinger, ligesom ogsaa Forhandlingerne i Tinget i høj Grad drejede sig herom. Trods de Uoverensstemmelser, der under Forhandlingerne kom til Orde, var man dog fra saa godt som alle Sider enig i, at Princippet var rigtigt. Da Lovforslaget i Slutningen af Samlingen (1907—08) kom til Behandling i Landstinget og dør blev Genstand for Udvalgsbehandling, var et af Udvalget nedsat Underudvalg til Behandling af Afsnit C. ligeledes „enigt i Tanken om at skaffe det offentlige nogen Del i den Værdistigning, der ved Jernbaneanlæg frembringes“. Udvalget paa to Medlemmer nær tiltraadte Underudvalgets Indstilling, der, næst at anbefale Princippet i det nævnte Forslag, under Henvisning til den korte Tid, der var levnet Udvalget, og til Vanskelighederne ved at finde en Form for Forslaget, der „kunde virke nogenlunde retfærdigt baade for Yder og Nyder“, gik ud paa at lade det angaaende Værdistigningen omhandlede Afsnit udgaa af Loven. I Stedet for skulde indsættes Bestemmelser om, dels at der af den Værdistigning, der fremkom ved de i Loven omhandlede Jernbaner, vilde være „at svare en Afgift til dem, som udrede Anlægsudgifterne“, dels at Forslag til en Lov herom „efter at Spørgsmaalet har været overvejet i en af Ministeriet for offentlige Arbejder nedsat Kommission“, bliver at „forelægge i førstkommende ordinære Rigsdags-samling“. Der tilføjedes derhos, at „Anlægene kunne først aabnes for Drift, efter at den heromhandlede Lov er traadt i Kraft“ (jfr. Rigsdagstidende 1907—08, Tillæg B. Sp. 3421 ff.). I Overensstemmelse hermed vedtoges den nu i Lov af 27. Maj 1908 § 14 værende Bestemmelse vedrørende Indførelse af Værdistigningsafgift.

Det fremgaar af foranførte, og yder-

ligere ved en nærmere Gennemgang af de Forhandlinger, hvortil man har tilladt sig at henvise, at der har været ret stor Enstemmighed om selve Værdistigningsafgiftens Princip, for saa vidt angaar nye Jernbaneanlæg, og at *denne Enstemmighed har givet sig Udtryk i samstemmende Vedtagelser af begge Rigsdagens Ting, gaaende ud paa, at der af den ved Jernbaneanlægene fremkomne Værdistigning skal svares en Afgift til det offentlige.* Og det er da kun i god Overensstemmelse hermed, at saavel Folketinget i forrige som Landstinget i indeværende Rigsdagssamling har i det væsentlige sluttet sig til og vedtaget det af den derom nedsatte Kommission udarbejdede af Regeringen forelagte Forslag.

Det til nærværende Udvalg henviste, af Landstinget den 11. Marts 1910 ved tredie Behandling vedtagne Forslag om Jernbaneskyld afviger kun paa to Punkter fra det i Fjor i Folketinget vedtagne Forslag. Det ene er Størrelsen af den Afgift, der vil være at svare af Værdistigningen, der af Landstinget er vedtaget nedsat fra $1\frac{1}{2}$ til $1\frac{1}{4}$ pCt.; det andet Punkt er Spørgsmaalet om et skattefrit Værdistigningsbeløb. I det i 1906—07 af Regeringen forelagte Forslag var dette fastsat til 10 pCt. af den paagældende Ejendoms Værdi, men Flertallet i den om Sagen nedsatte Kommission finder, „at der ved Jernbaneskylden ikke burde indrømmes noget egentligt afgiftsfri Beløb“, og foreslaar derfor „i den aarlige Jernbaneskyld for enhver Ejendom at fradrage 3 Kr.,... dels for at lette de ganske smaa Ejendomme, dels for at fritage Vurderingsraadet for at beskæftige sig med rene Bagateller.“ (Rigsdagstidenden for 1908—09, Tillæg A. Sp. 4221—22). Medens Folketinget i forrige Rigsdagssamling vedtog Kommissionsflertallets Forslag uforandret ogsaa paa dette Punkt, har Landstinget genindsat de 10 pCt. Afdrag i Ejendomsværdien som afgiftsfri, i en fra det oprindelige Regeringsforslag noget afvigende Skikkelse.

Det maa imidlertid indrømmes, at ingen af de to nævnte Ændringer for-